

den ikke tilstrækkeligt har havt det Hensyn for Sie, at Sagførervirksomheden er et væsentligt Element i den hele Retspleie. Det ærede Medlem kan derhos være forvisset om, at, hvis den Anskuelse blev nødt til at gøre sig gjældende, at hele Domsmagtens Udøvelse sank, fordi den Anbeel, som Sagførerne have i denne, var sunken, saa vilde Mere end Domstolene og Sagførerne synke, thi Retsbevidstheden i Folket og i Lovgivningsmagten vilde synke med det Samme. Det er fra dette Synspunkt, at jeg mener, at et Lovforslag som det foreliggende maa betragtes, og jeg er overbevist om, at den ærede Minister, som har fremmet denne Sag, netop har fastholdt de i Lovforslaget optagne Begrænsninger fra dette Synspunkt. Der kan vel være og der har været Tvivl, om Forslaget ikke paa visse Punkter gaaer for vidt, ikke saameget i Forhold til den nuværende Retsstilstand som i Forhold til den Ombannelse af Retspleien, som Grundloven paalægger os. Det er denne Betragtning, som har bragt tvende af mine ærede Colleger i Udvalget til at fraraade Udkastet, som det foreligger. Jeg har nu vel ikke tillagt denne Betragtning den samme Værdning som disse tvende Udvalgsmedlemmer, men jeg vedkjender mig den Overbevisning, at den mundtlige og offentlige Retspleie ikke kan gennemføres, uden at Lovgivningen sørger for, at der kan vindes og bevares dygtige Sagførere, og jeg beder det ærede kongevalgte Medlem (Fischer), som dog vistnok ikke er ganske ubekjendt med Forholdet i fremmede Lande, om at overveie, hvoraf det kommer, at man i Lande, hvor der findes en endog mere udstrakt Næringsfrihed end her i Danmark, f. Ex. i Frankrig, dog fuldstændigt erkjender Nødvendigheden — det kan jo ssee paa forskjellig Maade; det kan ssee ved Sædvane eller ved Lov, men derpaa kommer det ikke an —, at man der erkjender Nødvendigheden af, at Lovgivningsmagten omfatter Advocaturen med særlig Forsorg, med Varsomhed, med Interesse, som en offentlig Institution, der spiller en stor og indgribende Rolle i hele den offentlige Retspleies Haandhævelse.

Talsen: Jeg troer, som jeg allerede ved første Behandling af denne Sag tillod mig at

anthyde, at der er den Hovedfeil ved den Ordning, som paatænkes indført ved det foreliggende Lovforslag, at der ikke ved samme er tilstrækkeligt skjelnet mellem de tvende forskjellige Arter af Virksomhed, som Sagførerstillingen dog utvivlsomt omfatter, den ene nemlig, at være en Næring, og den anden, at være en Embedsvirksomhed eller en Stilling i det Offentliges Tjeneste og til det Offentliges Lærb. Deraf, at man ikke skarpt har fastholdt denne Anskuelse, er det blevet en Følge, at man er kommen til at stille for store Fordringer til Næringen og maaskee ikke tilstrækkeligt store Fordringer til, hvad jeg med et kort Udtryk vil kalde Embedet. Jeg troer, at der netop derfor ikke vil tilbeiebringes nogen Forbedring i den nuværende Tilstand ved det foreliggende Lovforslag, selv saaledes ændret, som det af det høitærede Udvalg er foreslaaet. Jeg seer ikke, at Lovforslaget ved disse Ændringer vil blive fattigere paa Examinensprøver eller rigere paa Tillid til Folks egen Forstandighed til at raade sig selv, og jeg seer heller ikke, at disse Ændringsforslag angive bedre Midler, end der ved Lovforslaget selv var anvist, til at sikke sig en selvstændig, uafhængig og udmærket dygtig Sagførerstand. De Betingelser, som ere opstillede for at blive Sagfører, ere jo de samme, hvad enten Sagførerne blot agte at benytte deres Stilling i den private Tjeneste eller tilige i den offentlige. Der er ved Forslaget knyttet saa mange Betingelser til at være private Folks Raadgivere, at jeg maa tilstaae, at jeg ikke kan antage, at dette paa nogen Maade er nødvendigt efter den Oplysning, hvortil Folk dog nu i det Hele ere komne. Det er jo dog kun Formuerettigheder, hvorover Sagførerne komme til at raade, naar nogen Privat betroer sig til dem, og jeg seer ikke, at den hele private Sagførervirksomhed egentlig har Noget at gøre med en Forbedring af Retsstanden, som der, saavidt jeg husker, er sagt i Betænkningen, eller at Staten har at sørge for Retsfagers forsvarlige Udøvelse. Nei, jeg troer, at Staten med Hensyn til de private Sager har at sørge for, at Rettens Værdighed ikke krænkes, og at den Ret, som den Private bør kunne nyde gennem kyndige Dommere, kommer ham tilgode gennem saadanne, hvorimod jeg ikke skjønner ret-